

7ε/δε/038

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

1 Φεβρουαρίου 1898 - 1907

ΑΡΙΘ. 1.

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀττικὴ Ἴρις ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν φιλολογικόν μας ὀρίζοντα ἀθηναϊκὸν περιοδικόν, αἰσιοδοξεῖ, κατὰ τὰς δυστυχεῖς ταύτας ἡμέρας τῆς τραγικῆς ἐθνικῆς μας ἀφυσπνίσεως, νὰ χαράξῃ νέαν καὶ φωτεινὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν σταδιοδρομίαν, κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὴν.

Ἐν ὀλίγοις ἤδη, χωρὶς πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ ὀρεκλάμας, ἡ ἐργασία ἐξασφαλίζεται ὑπὸ τῶν κρατίστων παρ' ἡμῖν λογογράφων, ἡ δὲ προθυμία τοῦ κοινοῦ, ἐν τῇ ζοφερᾷ ἀνίᾳ τοῦ ὁποίου παρέμεινεν ὡς μὴν παραμυθία ἡ ἀνάγνωσις, καθιστᾷ εὐέλπιδα καὶ τὸν σκοπόν.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἀπεκτίσαμεν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ μίαν λαμπρὰν μετάφρασιν τῆς πολυκρότου ἠθογραφικῆς μυθιστορίας ΘΕΑΝΩ τῆς διασήμου Ἀμερικανίδος διηγηματογράφου mis Ἄριας Ὁρνεί, ἣτις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰς Ἀθήνας καὶ σπουδάζουσα τὴν ἐν τῷ οἴκῳ, τοῖς γραμμασι καὶ ταῖς ὠραίαις τέχναϊς σύγχρονον Ἑλληνίδα, ἐνεπνεύσθη τὸ ἐπίκαιρον καὶ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἔργον, τοῦ ὁποίου ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ ἐπόμενου φύλλον τὴν δημοσίευσιν, κατὰ μετάφρασιν ἐπιτυχεστάτην τῆς Δοκ. Ἀλεξάνδρας Α. Βαλιάνου, εὐμενῶς παραχωρηθεῖσαν ἡμῖν.

Ὁ δὲ ἀνά χειρας ποῦτος ἀριθμὸς τοῦ περιοδικοῦ, ἄς ὀμιλήσῃ ἀνθ' ἡμῶν πλειότερον....

ΑΧΙΛΛΕΩΣ Η. Κ. ΣΕΛΛΑ

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

I

Ποῦδες ἔξευε κείνη τὴν Κυρὰ ποῦ λέγαρε Φροσύνη
Καὶ ποῦταρε στὰ Γιάρρερα μοράκριβο καμάρι ;
Ἀκούσατε κάμμιὰ φορὰ τί γαλασιμὸς ἐγίνει
Καὶ οἱ καιροὶ τί τραγουδοῦν γι' Αὐτὴ καὶ τὸ Μουχτάρη ;
Ἄρ ! δεκαφτὰ ἐπρίξαρε μὲ τὴν Κυρὰ τὴ Φρόσω !
Καὶ ἡ Λίμνη ποῦ τῆς δέχτηκε μὲς τὴ γλυκεῖα τῆς δρόσο
Ἄπ' τὸ βυθὸ τῆς ξεχειλῆ ὡς τώρα μιὰ γαργάρα
Ὡσὰν μικρὸ παράπορο ἀπὸ τὸν μαῦρον Ἄδη
Ποῦρε γιὰ τὸν Ἀλήπασα ἀκοίμητη κατάρη !
Λέρε πῶς ἡ Ἀργόντισσες τὸ στέλιοννε σημάδι
Γιὰ κείνη τὴ πεντάμορφη ποῦ πήρε στὸ λαιμὸ τῆς
Ὡλες αὐτὲς τῆς ἄτυγες καθὼς τὸ σπητικὸ τῆς !
Γιὰ κείνη ὁποῦ ἔστλινε τ' ἀσπρόσητό τῆς κρῖμα
Μεσα στὴ Λίμνη τὴ βαθειὰ καὶ μὲς τὰ δάκρυά τῆς
Καὶ πειὸ λευκὴ ἀπ' τὸν ἀφρό ! πειὸ δροσερὰ ἀπ' τὸ κῆμα
Κοιμᾶται μὲ νεράϊδες καὶ μὲ τὴ συντροφιά τῆς
Στὴ μα.λακὴ τὴν ἀγκυλιὰ τοῦ ἀσημένιου ἄμμου
Καθὼς στὴν πρώτη τὴ ρυγτιὰ τοῦ ἄμοιροῦ τῆς γάμου....
Ἄρ ! τὴν Κυρὰ ποῦ τραγουδοῦν τὰ Γιάρρερα ἀκόμα !
Γιατὶ μὲ τὸ χατῆρί τῆς καὶ τὸ Μουχτάρ-πασὰ τῆς
Ρωμηὸς καὶ Τούρκους ἔσωλε ἀπ' τοῦ σπαθιοῦ τὸ στόμα !
Ποῦ τὴ ζητοῦν τὴν ἀνοῖξι τὰ Ἀνγηρὰ πο.λιὰ τῆς

Δὲν ταίριαζε σὲ σέναρε-ὦ Μοῦσα λατρευμένη
 Ἄπ' τοὺς γαλάζιους κόσμους σου γὰ τρέχης πεκραμένη
 Σὲ μέγαρο βαρώγροτα τῆς Μαιμωνοκρατίας
 Καὶ γὰ σκορπῆς τοὺς θησαυροὺς τῆς τέχνης σου τῆς θείας
 Γιὰ τὴ ζωὴ τὴν ἄσκοπὴ αὐτὴ τὴ συγαμένη!
 Ἄλλοίμονο! καλλίτερα ποῦ εἶσαι πεθαμένη...

Κι' ἔφυγες ξάφρον! κι' ἔφυγες πρὶν σὲ προφτάσουν πόνοι
 Σὰν ἓνα διαβατάριχο τοῦ Μάρτη χε.ληδόνι!
 Καὶ πέρασε σὰ ὁλόδροση καλοκαιρὴ βροχοῦ.λα
 Κι' ὡς τοῦ σπητιοῦ σας ὄνειρο-προστάτρα μὲν μικροῦ.λα!

Μὰ σὰ κν.λῆ ἡ μουσικὴ τὰ κόματα τὰ αἰθέρια
 Ποῦ μιὰ φορὰ σκορπούσανε τὰ μαγικά σου χέρια
 Καὶ φτάνουν σὰν ἀντί.λα.λοι ἀπ' τῶν καιρῶν τὰ βύθη
 Τότε μέου σ' ἀθάνατα καὶ φτερωτά της πάθη
 Γερῆς καὶ σὺ-Ἀγάπη μου-ἀρθοπαθαρωμένη
 Ὡς μίσηψες τριῶν μερῶν τυφοῦ.λα ἐδτυγισμένη!

Σ' ἐπρόσμενε! σ' ἐπρόσμενε-τυφοῦ.λα-έτοιμασμένος
 Κεῖνος ποῦ σ' ὄνειρέθηκε σὸν κόσμο-ὁ καίμετος
 Καὶ ποῦ πρωτοῦ κατέβηκε σὸν Ἄδῃ γὰ βρεθῆτε
 Ἄφοῦ δὲν ἦτανε γραφτὸ τὸν κόσμο γὰ γραῆτε.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΒΛΛΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Κυριακὴν τινα ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ χορὸς εἰς τὴν κονίστραν τῶν Ἀρχῶν. Ἦτο εὐχάριστος νὰ βλέπη τις νὰ ἐξελίσσεται ἀπὸ τὸ κάτω μέρος ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ παλαιοῦ ἵπποδρομίου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκχωρωτικοῦ θορύβου τῶν ἄσμάτων καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν συρτῶν, ἡ μακρὰ ἄλυσσος ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν κρατουμένων ὑπὸ τῆς χειρὸς. Αἱ νεάνιδες τοῦ τόπου μὲ λεπτὸν profil μὲ τὴν μέσση συνεσφιγμένην διὰ ζώνης ζωηροῦ χρώματος μὲ τὸ νόστιμον σκούφωμα ἐν εἶδει χρυσαλλίδος ἐπὶ τῆς ὡς ἐθένου κόμης τῶν ἀπεκρίνοντο διὰ μελωδικῶν γελῶτων εἰς τὰ εὐθιμὰ λόγια τῶν νέων, οἵτινες ἔφερον τὸν μάλλινον ἐπενδύτην τῶν ἐορτασίων ἡμερῶν κεκοσμημένον ὑπὸ ἐκθαμβωτικῶν ποικιλοχρῶν ζωνῶν, προσθέσαντες τὴν δαιμόνιον μουσικὴν τὰ μεγάλα τύμπανα, πῖφερα, φλάουτα. Ἡλιος θερμὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς, ὁ ἥλιος τῆς Προβηγκίας, ἔρριπτε τὰς χρυσοειδεῖς ἀκτῖνας του ἐπὶ παντὸς ὅ,τι περιέλουε, κοσμῶν αὐτὸ μὲ κυματισμοὺς χρωμάτων, μὲ λάμψεις μαγικῆς γοητείας.

Μεταξὺ τῆς θορυβώδους ταύτης νεολαίας ἐν ζεύγος προῦ κάλει τὸν γενικὸν θυμασμόν. κορσῆς τις ὠραία ὡς οἱ ἔρωτες μὲ λαμινὸν κύκνον, μὲ χεῖλῃ κοράλλινα ἀπαντῶντα διὰ πεισμώνων σκιωμάτων εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ χορευτοῦ της καὶ εἰς ὠραῖος νεανίας μελαγχροινὸς ὡς οἱ πτέρυγες τοῦ κόρακος, μὲ λεπτὸν μύστακα, μὲ βήματα σταθερά, μὲ τὰς ἐντὸς μαλλίνων περικημίδων νευρώδεις κνήμας του. Ἡ νεῆνις ἐκαλεῖτο Ῥόζα ἦτο τὸ μόνον τέκνον τοῦ Ἀμβροσίου Λεπάρ πλουσίου ἰδιοκτῆτου τῶν περιχώρων κατέχοντος λαμπροὺς ἀμπελώνας πεφουτευμένους κλιμακῆδὸν εἰς τὰ πέριξ καὶ περιφώρους βλαστήσεις ἔλαιων τὴν περιουσίαν του ταύτην ἠύξανε ὁσημέραι διὰ γειτονικῶν κτημάτων τῆς πόλεως τῶν Ἀρλῶν.

Ὁ Λεπάρ οὗτος ἦτο κάτοχος πολυαριθμῶν ποιμνίων, ἅτινα ἔβασκεν ὁ ῥηθεῖς χορευτῆς ὀνομαζόμενος Ἀντώνιος. Ὁ βοσκὸς οὗτος ἀπετέλει μέρος τῆς οἰκογενείας Λεπάρ, διήρχετο δὲ τὰς ὥρας του εἰς τὸ νὰ βόσκη τὰ ζῳά του εἰς τὰς ὠραίας κορυφὰς τὰς εὐωδιαζούσας ἐκ μύρτου καὶ δενδρολιβάνου. ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ῥήνου. Καίτοι ἀπαίδευτος, ἀλλὰ γεννεῖς εὐφυοῦς ἦτο ἡ διασκέδασις ὄλων τῶν Ἀρλεσιακῶν ἐορτῶν, ἡ δεξιότης του εἰς ὄλας τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, τὸν ἔκαμε νὰ ὑπερέχη εἰς ὄλας τὰς ἐορτάς. Ἐκτὸς τούτου εἶχε φωνὴν ἐξαισίαν, γλυκεῖαν, τρυφερὰν καὶ εὐχρον ἐξικνουμένην ἀνευ κόπου μέχρι τῶν ἀστέρων τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ.

Μετὰ τὸν συρτὸν ἡ κονίστρα ἐκενώθη ὑπὸ τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν. Ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Ῥόζα εἶχον ἀρίστην τὸ ἵπποδρομιον, ὅτε δὲ ἐβόσσαν εἰς τὴν πλατείαν ἡ Ῥόζα τῷ εἶπεν ἡ νύξ πλησιάζει πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν ταχέως Ἀντώνιε, ἄλλως τε ὁ κ. Ἀμβρόσιος θὰ μὲ ἐπιπλήξῃ καὶ δικαίως, ὁ δὲ βοσκὸς ἀπεκρίθη τεθλιμμένος πότε θὰ σὰς ἐπανίδω Δεσποινίς: Ἐντὸς ὀλίγου Ἀντώνιε ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ ἶδω διὰ νὰ σοὶ εὐχηθῶ τὴν καλὴν ἡμέραν καὶ νὰ χαράξω τὸ ὄνομά σου εἰς τὰς κορυφὰς, ἐνθα βόσκεις τὸ ποιμνίον σου, ἀλλ' ὅμως μὲ μίαν συμφωνίαν θὰ τραγωδήσῃς τὸ ἄσμα τοῦ Βασιλέως τῶν Μάγων. Μάλιστα Δεσποινίς θὰ σοὶ τὸ ψάλλω καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη καὶ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, γνωρίζετε καλῶς.... ὠμίλει ἀκόμη ἐνῶ ἡ Ῥόζα ἦτο ἡδὴ μακρὰν φεύγουσα δὲ τῷ ἔστειλε διὰ τῆς χειρὸς νεύματα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ὁ βοσκὸς ἐκθαμβὸς τὴν παρετήρει ἀφανῆς πλέον ὡς ἐκ τοῦ λυκόφωτος τὸ ὅποιον ἤρχιζε νὰ ἐξαφανίζεταί.

Ἡ πλατεῖα ἐκκενοῦτο ἡσύχως, ὁ Ἀντώνιος ἐκάθητο εἰς ἓνα λίθον καὶ ἐσκέπτετο ὁ δυστυχῆς ὅτι ἡγάπα πολὺ τὴν θυγατέρα τοῦ κ. Λεπάρ «τὴν Δεσποινίδα» ὅπως τὴν ἀπεκάλει τὴν ἡγάπα διὰ σφοδροῦ ἔρωτος πλήρης σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ βωμὸν τινα ἐφ' οὗ ἐβάσιλευε μὲ ὄλην τὴν ἀκτινοβολοῦσα αὐτῆς ὠραιότητα καὶ δι' αὐτὴν θὰ ἔδιδε τὴν ζωὴν του μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ αἵματος ῥανίδος. Ὡ τρέλλα! χίμαιρα παράφορος. Ναὶ εἶχεν δίκαιον νὰ λατρεύῃ τὴν Δεσποινίδα, ὡς ὁ προσκυνητῆς λατρεύῃ τὴν Παναγίαν δι' ἑνὸς ἰδανικοῦ ἔρωτος, διότι ἐγνώριζε ὅτι ὁ κ. Ἀμβρόσιος δὲν θὰ συνῆνε ποτὲ νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς ἓνα βοσκὸν ὑπὸ τοιοῦτων σκέψεων κατεχόμενον ὅτε τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὸν ὦμον. Ἐστράφη, ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος φέρον ἑνδυμα τῶν χωρικῶν, οἵτινες ὀδηγοῦσι τοὺς βόας εἰς τὴν Καμάργαν, ἦτο ὀπισθὲν του χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι λέξιν ἀμφοτέροι προσέβλεψαν ἀλλήλους. Αἰφνης ὁ ἀνὴρ διέκοψε τὴν σιωπὴν καὶ διὰ φωνῆς ὑποκώρου τῷ εἶπεν:

Φίλε, θὰ σοὶ δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν. Θὰ κάμῃς καλὰ νὰ μετριάσῃς τὴν ἀφοσιώσιν σου πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ κ. Ἀμβροσίου. Εἶσαι κοῦφος καὶ ἀλαζῶν. Θὰ εὐρῆς εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῶν Ἀρλῶν, ἀρκετὰς ὠραίας νεανίδας διὰ νὰ λησμονήσῃς τὴν Ῥόζα Λεπάρ, ἡτις ἄλλως τε δὲν ἐπλάσθη διὰ σὲ ὑποθέτω. Τὶ γνωρίζεις ἥρωτησεν ὁ Ἀντώνιος μετὰ μεγαλοπρεπείας. Γνωρίζω ὅ,τι γνωρίζω ἀπήντησεν ὁ ἕτερος καὶ διὰ τὸ συμφέρον σου σὲ εἰδοποιῶ νὰ μὴ τραγωδῆς τόσο ὑψηλὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ τὸ θριαμβευτικὸν ἄσμα τῶν Μάγων Βασιλέων. Ὁ Ἀντώνιος ἐσκέρτησεν εἰς τὸν ὑπαιγιμὸν τοῦτον καὶ μὲ θυμὸν εἶπε, πῆγαινε ἀπ' ἐδῶ Βουκόλε τῆς Καμάργας, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἄσμα τῶν Μάγων Βασιλέων, ἀστεῖε κύριε, θὰ τὸ τραγωδήσω τόσο ὑψηλὰ, τόσο ὑψηλὰ ὥστε θὰ μείνῃς κωφὸς κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου, εὐρίσκοντο ἀπέναντι

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Α. ΝΕΗ

Ο ΧΑΛΚΙΝΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

— Ἀπ' ἐδῶ, Δόκτωρ. ἀπ' ἐδῶ! Γῆν ὄρω, τέλος πάντων! Βαδίζετε μὲ θάρρος!

— Μὰ τὸν Θεόν, φίλε μου, μού τὸ πῆρε ὅλον ἡ διαβολεμένη αὐτὴ νύκτα — ἡ ὁποία παράδοξον πῶς μᾶς ἄφησε νὰ προχωρῶμεν ἀκόμη ἐπὶ τῶν ποδῶν μας — καὶ ἡ λαβυρινθώδης αὐτὴ ἐρημος — ὅπου πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα διότι δὲν κατεταρταρώθημεν εἰς κανέν τῆς βάραθρον, ἢ τοῦλάχιστον διότι δὲν ἐλησμονήθημεν μέσα εἰς τὰ ποτόρπαια αὐτὰ ἔλη τῆς!...

Καὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Δόκτωρος, πρὶν τὰς ἐκστομίσει, ἀνηρπάγησαν ἀπὸ τὸν σφυγμὸν λάρυγγά του, ὑπὸ τῆς τρομερᾶς δίνης τῆς ἀγρίας αὐτῆς φθινοπωρινῆς νυκτός.

— Φρικτὴ νύκτα, Κύριε! τρομερὰ ῥωμαντικὴ! ἐπανελάβην ὁ πρῶτος συνοδοιπόρος, ὅστις φέρων δυσάκιον ἐπροπορευέτο σχεδὸν ψηλαφητῆ. Δὲν σὰς ἀρέσκει, Δόκτωρ; — Κ' ἐντούτοις μ' ἐλέγατε ὅτι καὶ σεῖς εἴσθε ὀλίγον ποιητικὸς.

— Καὶ μήπως ἡμπορεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἦνε κανεὶς ὅ,τι θέλει; ἐστέναξεν ὁ ἰατρός· καὶ ῥίπτων εἰς τὸ σκότος ἀπελπισμένον βλέμμα: Ἀλλά, ποῦ τάχα νὰ εὐρισκώμεθα, κύριε Βία; ἐρωτᾷ.

— Ἀχ, φίλτατε! θὰ σὰς ἤμην αἰωνίως εὐγνώμων ἐὰν ἠδύνασθε νὰ μοὶ πληροφορήσητε.

— Καὶ ἔπρεπε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἐγὼ ἔδωσα τὴν διεύθυνσιν αὐτῆν. — Ἀλλά πάλι, ποῖος ἐπερίμενεν ἔπειτ' ἀπὸ τόσῳ ὠραίαν ἡμέραν, τόσῳ γλυκύν καιρὸν, αὐτῆν τὴν ἀντάραν τῶν ἀνομιῶν! αὐτὸ τὸ σκότος τῆς κολάσεως!... Θεὸς οἰκτιρῶν τῆς Βαϊθήλ! ὀδήγησον τὸν Ἰσραὴλ διὰ τῆς ἐρεθώδους ταύτης ἐρήμου εἰς τὴν γῆν τῶν... ἀνθρώπων!

— Αὐτό, κύριε Δόκτωρ, μὴν τὸ περιμένετε — πρὶν ξημερώσει τοῦλάχιστον! Καὶ μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ταύτην καταδίκην, ὁ Βίας ἐξηπλώθη ἐπὶ τινος πέτρας, καὶ συνεμαζεύθη ἐντὸς τοῦ μανδύου του.

— Ἀπελπισία, κύριε Βία! ἀπελπισία! ἐτραυλίξεν ὁ ταλαίπωρος ἰατρός· καὶ πῆρα καὶ σὰς στὸ λαιμό μου, ὅλο γιὰ νὰ σὰς πῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσητε!... Καὶ πῶς θὰ περάσωμεν, πῶς θὰ ξημερωθῶμεν, παρακαλῶ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου τῆς πανδαίμονομαχίας;

— Ὅσον ἡμπορέσωμεν καλλίτερον, Δόκτωρ· ἀπάντησεν ὁ ἄλλος ἡσυχώτατα.

— Πλὴν, φίλε μου, μᾶς ἀπειλεῖ τὸ φρικτῶδες δῆλημα — ἢ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν μοιραίαν ταύτην πορείαν μας τὴν ἀγρῶσαν ἴσως εἰς τὸν διάβολον — καὶ δὲν προλάβομεν πλέον νὰ ποφύγωμεν κανέν βάραθρον ἢ κάμμιναν ἐλώδη παγίδα, ἢ νὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἀναμένωντες τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας — μὲ κάμμιναν σεβαστὴν πλευρίτιδα. Εἰς ἐπίμετρον δὲ ἔχομεν καὶ τὸν φόβον τῶν ληστῶν — καὶ κυκλοφοροῦν μάλιστα τόσα παράδοξα καὶ μυστηριώδη γιὰ τὰ μέρη αὐτά! — Ἐν γένει, εἶνε φοβερόν ὄνειρον, Κύριε! φοβερόν!

— Μαγευτικόν, φίλε μου! μαγευτικόν! ἀνεφώνει κατενθουσιασμένος ὁ σύντροφός του. Δὲν εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα, Ἰατρέ, ν' ἀπολεσθῇ κανεὶς μέσα εἰς τόσῳ ρω-

μαντικὸν καὶ μυστηριώδες ὄνειρον; — Αἱ χρυσαὶ καὶ ἀγέρωχοι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν θὰ παρουσιάσωσιν εἰς ἡμᾶς φρικτῶδες τὸ ὄχρον τοῦ θανάτου πρόσωπον, οὔτε θέλουσι φωτίσει τὴν ματαιοπονίαν τῆς ζωῆς μας! ὡς νεφῶν δὲ σκιά! θέλομεν σεβασθῆ εἰς τὸ αἰώνιον σκότος... Ἐπειτα — τίς εἶδε! ἴσως εὐρεθῶμεν εἰς νέας παραλίας γλυκυτέρας ὑπάρξεως!... [ἀκολουθεῖ]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ἡ Σολομωνικὴ

Τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Πνευματισμὸς» μεταδίδει τὴν ἐκ Θεσσαλονίκης εἰδησιν ὅτι ἀρχιραβδίνος τῆς Ἀσσοῦ καλούμενος ἀνεκάλυψε τὴν μυστηριώδη ἀνάγνωσιν τῆς Σολομωνικῆς βίβλου καὶ προσκαλεῖ διὰ ταύτης τὰ πνεύματα μετὰ τῶν ὁποίων κἀμνε τέρατα καὶ σημεῖα! Πράγματι, τὰ Βυζαντινὰ φύλλα ὁμῖλου προ τίνος περὶ ἐνὸς τοιοῦτου ὅστις ἐξαφανίζεται κάθε ὀλίγον ὑπὸ ὄλωσ παραδοξοῦς περιστάσεις καὶ τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ καταδιώκει μάτην ἡ ἀστυνομία. Τὸν ἀρχιραβδίνον τοῦτον προσκαλεῖ ἐπισήμως ὁ σύλλογος τοῦ περιοδικοῦ «Πνευματισμὸς» τοῦ ὑπόσχεται δὲ καὶ τὴν μισὴν τοῦλάχιστον Ἀμερικὴν διὰ νὰ πουλήσῃ τὰ μυστικά του!

— Ἀς ὑπάγῃ, λοιπόν, νὰ τοὺς διαβάσῃ τὴν Σολομωνικὴν! ἴσως πλάνουν τὰ γράμματά της....

* *

Διὰ τὴν λογοτεχνίαν καὶ καλλιτεχνίαν μας

Εἰς τὸ μνησίον ἀγγλικὸν περιοδικὸν **Μακαζίνε** ὁ κ. Α. Κωνσταντινίδης δημοσιεύει μακρὰν καὶ σπουδαιότατην μελέτην περὶ τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως, ἰδίως δὲ διὰ τὴν εἰς αὐτὰς δράσιν τοῦ ὠραίου φίλου μας. Κατόπιν ἐπιτυχεστάτου προλόγου περὶ τῆς νεοελληνικῆς ζωῆς μας ὁ κ. Κωνσταντινίδης μεταξὺ ἄλλων πραγματεύεται τὸ ἔργον τῆς Δδος Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου — τῆς ὁποίας καὶ τὴν εἰκόνα δημοσιεύει τὸ ἀξιόλογον αὐτὸ περιοδικὸν — καὶ τοῦ καλλιτέχνου κ. Γ. Μπονάου, προσεχῶς δὲ θὰ ὁμιλήσῃ καὶ περὶ τῶν Δδων Σκούφου καὶ τῆς ἀληθμονότητος Μπεττινας Παπαγεωργίου — τὸ γένος Φραβασίαν...

* *

Ἡ ὠραιότερα τοῦ Κόσμου.

Κατὰ τινα πολλῶν περιηγητῶν ἢ ὠραιότερα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ οὐζυγος σέρβου τινος ἀξιωματικοῦ Βούκοτιτς ἑλληνικῆς δὲ τὸ γένος καὶ περὶ τῆς ὁποίας πολὺς γίνεται ἡδὴ λόγος εἰς τοὺς ὠσθικούς προ πάντων κύκλους. Μετὰ τὴν σκανδαλώδη καὶ πεφημισμένην ἐκείνην ἑλληνίδα τὴν ἐρομένην τοῦ βασιλέως Μιλάνου, ἡ νέα ἡρώς αὕτη διαδραματίζει σήμερον τὸ ἐπιφανέστερον, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐγενέστερον πρόσωπον τῆς σλαυικῆς ἀριστοκρατίας!..

— Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον «Τὸ μέλαν φῶς τοῦ Ῥέντγεν» «Αἱ φωτογραφίαι τῶν πνευμάτων καὶ τῶν σκέψεων» καὶ «Αἱ καλλιτέχνιδες Δουῖζε καὶ Βερνάρ».

ΑΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ οὐρανὸς εἶνε τῶν ὄνειρον ὁ τάφος.

Ὁ λαὸς ἴσεται πάντοτε ὑψηλά, μόνον ὁ ὄχλος ὀργιᾷ.

Ἐὰν δὲν ἦτο τὸ γῆρας, ὁ θάνατος θὰ ἦτο ἀποτρόπαιος· ἀλλ' ἀφ' οὗ ὑπάρχει τὸ γῆρας...

Φίλοι εἶνε ὅ,τι σπανιώτατα συναντᾷ τις ἐν τῷ βίῳ, φίλοι ὅ,τ' ἄπαντες ἀφθόνως ἔχουσι.

Αἱ ἀναμνήσεις εὐτυχοῦς στιγμῆς εἶνε ὀγκῶδες λίθος βαρύνων τὸ στήθος.

Τὸ φίλημα προσῆλθεν ἐκ τῆς ἀρχαίας δοξασίας, ὅτι ἡ πνοὴ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω τὸ φίλημα καθίστατο ἡ μόνη ἀμεσος τῶν ψυχῶν συνταύτισις.